

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(ΕΒΔΟΜΗ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ)

Κυριακή 12 Ἀπριλίου 1954 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Θ'. Ἀριθ. —179—Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ετήσια δραχ. 30.000
Ἐξατομικῶς : Ἐξάμ. δολ. 2.—Ἐτησίᾳ δολ. 4

“ΧΑΙΡΕΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΡΩ ΧΑΙΡΕΤΕ,,

Τὴν προσφώνησιν ταύτην ἀπηύθυνεν ὁ Ἰη-
σοῦς Χριστὸς τὸ πρῶτον, ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν,
ὡς Θεὸς καὶ κύριος
τοῦ θανάτου καὶ τῆς
ζωῆς.

Τοῦτον ἐπανελάβε
καὶ ὁ Ἀπόστολος Αὐ-
τοῦ Παύλος (Φιλιππησ.
Δ' 4).

Ὁ χαιρετισμὸς οὖ-
τος ἀποτελεῖ τὸν νι-
κητήριον παιᾶνα, ὃν
τονίζουν κατὰ τὴν
λαμπροφόρον Ἀνά-
στασιν τοῦ Χριστοῦ οἱ
Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς,
καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ
τῆς γῆς ἐξαγγέλλον-
τες τὸν περιφανῆ
θρίαμβον, ὃν κατήγα-
γε κατὰ τοῦ θανά-
του καὶ τῆς ἁμαρτίας
ὁ Κύριος ἡμῶν, θα-
νάτῳ τὸν θάνατον
πατήσας, καὶ ἡμῖν
τοῖς θνητοῖς ἀνθρώ-
ποις τὴν ἀθανασίαν
καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν
χαρισάμενος.

Διότι ὁ θάνατος ὑ-
πῆρξεν ὁ καρπὸς τῆς
ἁμαρτίας «τὰ γὰρ ὁ-
ψώνια τῆς ἁμαρτίας
θάνατος.»

Ἡ ἀθανασία καὶ ἡ
αἰώνιος ζωὴ τοῦ ἀν-

θρώπου ἦσαν ἐξ αὐτῆς τῆς δημιουργίας αὐτοῦ
τὰ συστατικά τῆς πνευματικῆς φύσεως τοῦ ἀν-
θρώπου, πλασθέντος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν

τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ. Τὴν ιδιότητα δὲ ταύτην
τῆς ἀθανασίας ἀπολέσας ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς

ἁμαρτίας «ἡ δ' ἂν
ἡμέρα φάγετε ἀπ' αὐ-
τοῦ θανάτου ἀποθα-
νεῖσθε» ἀνέκτησε καὶ
πάλιν διὰ τῆς πίστε-
ως εἰς τὸν Ἀναστάν-
τα Χριστόν, τὸν κατα-
τροπώσαντα τὸ κρά-
τος τοῦ Διαβόλου, καὶ
ἀπελευθερώσασα τὸν
ἄνθρωπον ἐκ τῆς
τυραννικῆς δουλείας
αὐτοῦ καὶ τῆς τυραν-
νικῆς ἐξουσίας τῆς ἁ-
μαρτίας καὶ τοῦ κα-
κοῦ.

Ἴδου διατὶ ἡ ἡμέρα
αὕτη τῆς λαμπροφό-
ρου Ἀναστάσεως τοῦ
Χριστοῦ σκορπίζει τὴν
χαρὰν καὶ τὴν θυμῆ-
διαν πανταχοῦ τοῦ
χριστιανικοῦ κόσμου
ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ με-
ταξὺ τῶν Ἀγγέλων
ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Ἀ-
ληθῶς ἐπὶ γῆς οἱ πι-
στεύοντες εἰς τὴν Ἀ-
νάστασιν τοῦ Χριστοῦ
μετὰ ἀνεκλάλητο ὑ-
χαρὸς καὶ ἀγαλλιᾶ-
σεως τὸν χαρμόσουν
χαιρετισμὸν τῆς Ἀ-
ναστάσεως πρὸς ἄλ-

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

λήλους ἀπευθύνουν «Χριστὸς Ἀνέστη.» Οἱ δὲ
Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς τὸν χαρμόσουν παιᾶνα
τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ ἄδοντες συνοδεύουσι

καὶ αἰνοῦσι τὸν ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντα Χριστόν, τὸν ἐν θριάμβῳ ἀνερχόμενον εἰς τὸν αἰθέριον οὐρανόν. Καὶ δικαίως διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ διεσκέδασε τὰ ζοφερά σκότη τοῦ θανάτου καὶ τῆς εἰδεχθοῦς ἁμαρτίας, καὶ διήνοιξε διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τοὺς οὐρανίους ὀρίζοντας τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ἀναπετάσασα τὰς πύλας τῆς Οὐρανόου Βασιλείας, τῆς πλήρους χαρᾶς καὶ θυμῆς.

«Χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀπ' ὑμῶν». (Ἰωάν. ΙΣ'. 22).

Τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τὴν χαρὰν τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς δὲν ἐχάρισεν ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστὰς μόνον εἰς τοὺς ἐπὶ γῆς ζῶντας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀπ' αἰώνων τεθνεῶτας Δικαίους. Διότι ὁ ὡς ἄνθρωπος σταυρωθεὶς διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν μνήματι ταφείς, καὶ ὡς Θεὸς ἀναστὰς Κύριος ἡμῶν, κατελθὼν καὶ εἰς τὸν Ἀδὲν συνέτριψε τὰς πύλας αὐτοῦ, καὶ ἀπηλευθέρωσε τοὺς ἀπ' αἰώνων δεσμίους, κρατούμενους καὶ προσδοκῶντας τὴν ἔλευσιν Αὐτοῦ Ἁγίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς ἀναφέρει τὸ Ἱερὸν καὶ ἀψευδὲς Εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ *«Καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἀγίων ἠγέρθησαν»* (Ματθ. ΚΖ'. 53).

Τὴν ἀπαλλαγὴν ταύτην ἐκ τοῦ αἰωνίου θανάτου καὶ τὴν μεταβίβασιν τῶν πιστῶν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὡς καὶ τὴν ἀληκτον χαρὰν καὶ θυμῆς ἐν Οὐρανοῖς προσεδόκα, οὐ μόνον ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου ὁ διακρατῶν τὰς πλάκας τοῦ νόμου καὶ τὰς θείας ἐπαγγελίας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθνη ὑπὸ τὸν πέπλον τῶν θρύλων, τῶν μυθολογιῶν καὶ τῶν παραδόσεων. Ὁ μῦθος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῆς ἀρπαγῆς ὑπὸ τοῦ Αἰδωνέως τῆς Περσεφόνης τῆς θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας, ἥτις Περσεφὼν ἐπὶ ἕξ μῆνας ἀνήρχετο ἐκ τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἀδου εἰς τὴν γῆν κατανικῶσα τὴν δύναμιν τοῦ Κερβέρου, καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Θησέως ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἀδου δὲν εἶνε μία ἐνδειξις τῆς πίστεως τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πνεύματος, περὶ τῆς ἐν τῷ τάφῳ λανθανούσης ζωῆς, καὶ τῆς ἰδέας τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, ἥτις ἐμελέετο νὰ εὕρῃ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ; Ὡς οὕτως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀπ' αἰώνων κεκοιμημένων Ἀγίων, εἶνε ἀσφαλὲς ἐχέγγυον καὶ τῆς προσδοκώμενης ὑφ' ἡμῶν τῶν χριστιανῶν ἀναστάσεως κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις θὰ ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ μετὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, καὶ ἀποδώσῃ εἰς ἕκαστον κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Πόσον ἀληθῶς εἴμεθα εὐτυχεῖς ἡμεῖς, οἱ γεννηθέντες εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ποτιζόμενοι καθ' ἑκάστην μὲ τὰ ζωήρυτα νάματα τῆς πατρῴας πίστεως καὶ εὐσεβείας! Διότι δι' ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς ἡ ἰδέα αὕτη τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐν τῇ Βασιλείᾳ

τῶν Οὐρανῶν, δὲν εἶνε πλέον μῦθος καὶ θρύλος, ἀλλὰ πίστις καὶ ἀναμφισβήτητος ἀλήθεια, διαβεβαιουμένη ὑπὸ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, καὶ ἀποδεικνυομένη ὑπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς προμνηστευούσης καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἡμῶν κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον λέγοντα *«εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγονάμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἐσόμεθα, ὡς συγκληρονομοὶ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ ἐν οὐρανοῖς»*. (Ῥωμ. ΣΤ').

Διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἄς ἀντλήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν δύναμιν, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα, ἵνα νικήσωμεν εἰς τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ζωῆς τοὺς ποικίλους πειρασμούς τοῦ μισοκάλου ἐχθροῦ καὶ περιβεβλημένοι τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ τὸν θώρακα τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς εὐσεβείας, ἄς συντρίψωμεν τὴν πτέρναν τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας πρὸς ἐγκαύχησιν ἡμῶν ἐν τῷ ἀναστάντι Χριστῷ, Ὁδὴ χάρις κοῖ τὸ ἄπειρον ἔλεος σὺν τῇ Πατρικῇ ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἰη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Ὁ ΠΡ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΙ Η ΝΙΚΗ

Μάχη σκληρὰ καὶ αἱματηρὰ διεξήχθη ἐπὶ τοῦ αἵματοβρέκτου Βράχου τοῦ Γολγοθᾶ Ἡ ἁμαρτία ἐπεστούτευσε ὅλας τὰς κακίας, διὰ τὰς συντρίψῃ τὸν Μεγαλοπρεπεῖ Μονομάχον, χωρὶς βεβαίως νὰ ὑποπτεῖται τὴν ἀκατανίκητον Αὐτοῦ δύναμιν Συκοφαντίας, προδοσίας, ἀρνήσεως, λαοῦ ἀστάθειας, κατάραι εὐεργετηθέντων, ἀχαριστίας θεραπευθέντων, ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν τὸν μέγαν πόνον τοῦ Σωτήρος, ἀπείρως δοιμύτερον ἀπὸ τὴν φρίκην τοῦ Σταυροῦ, ἀπὸ τὸ μαρτύριον τοῦ ἀκανθίνου Στεφάνου. Ἡ μάχη αὕτη ἀποτελεῖ τὸ συγκλονιστικώτερον ἱστορικὸν περιστατικόν. Βεβαίως πολλοὺς ἀγῶνας ἀπαριθμεῖ ἡ ἱστορία οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀγῶνος τοῦ Γολγοθᾶ διότι οὐδεὶς ἐκ τῶν μεγάλων Ἡρώων τῆς ἱστορίας ἀκτινοβολεῖ τὸ ἠθικὸν Μεγαλεῖον τοῦ Ἐσταυρωμένου. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠδυνήθη νὰ ἐρωτήσῃ «Τίς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;» καὶ δι' οὐδένα ποτὲ ἐλέγχθη «ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη ἐν τῷ στίγματι αὐτοῦ δόλος».

Πέραν ὅμως τῶν ἱστορικῶν ὁρίων τοῦ φρικτοῦ αὐτοῦ δράματος, ὑπάρχει καὶ τὸ μεταφυσικὸν αὐτοῦ βάθος. Ὑπῆρξε δηλαδή ἓνα γεγονός, ποὺ ἐξ ὀλοκλήρου συνέθεσεν ἡ Θεία Πρόνοια πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρξεν ὡς ἐκ τούτου μία μάχη αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας. Τὰ πάθη τοῦ Σωτήρος, ἡ Σταύρωσις καὶ ἡ Ταφὴ Αὐτοῦ, συνθέτουν (λόγῳ τῆς ὑπερκοσμίου ἀξίας τοῦ θύματος) τὴν σωτήριον θυσίαν. Τὴν θυσίαν δηλαδὴ ἐκείνην, ἀπὸ τῆς ὁποίας προήλθεν ἡ Νέα Ζωή. Τὸ ἐξαίσιον Θῆμα, περιέκλειε αὐτὴν τὴν Ζωὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ δεσμεύσῃ ὁ Τάφος! Ὅπως ἀκριβῶς ὁ κόκκος τοῦ σίτου ριπτόμενος εἰς τὴν γῆν καὶ καλυπτόμενος ὑπ'

αὐτῆς, ἀναδίδει ζωὴν, οὕτω πως καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ταφείς δὲν ἐξεμηδανίσθη ἀπὸ τὸν παντοδύναμον νόμον τῆς φθορᾶς. Αὐτὸ ὑπονοεῖ καὶ τὸ Παλιμικὸν λόγιον: «Ὅτε ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς Ἀθην, οὐδὲ δώσεις τὸν δαῖόν σου ἰδεῖν διαφθοράν».

Φυσικὸν λοιπὸν ἀποτέλεσμα τῆς Θουσίας αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ Θρίαμβος τοῦ Θύματος, ἡ Νίκη τοῦ Ἐσταυρωμένου διὰ τῆς Ἐνδόξου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως.

Ὁργίασεν ἐπὶ τοῦ Βράχου τοῦ Γολγοθᾶ ἡ ἁμαρτία* ἐξεδήλωσεν ὅλην τὴν ἀποκρουστικὴν αὐτῆς φρίκην μὲ τὸν σκοπὸν νὰ συντρίψῃ τὸ Δίκαιον, τὴν Ἀλήθειαν, τὴν Καλωσύνην, τὴν Ἀρετὴν. Τὸ ἡλιξεν αὐτὸ ἡ ἁμαρτία, διότι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὅλα αὐτὰ (Δίκαιον, Ἀλήθεια, Καλωσύνη, Ἀρετὴ) ἦσαν ἀποστεωμένα ἰδέαι, ἀπανυγνάσματα μόνον σοφῶν διανοιῶν, χωρὶς τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ παραδείγματος. Αἱ συνθῆκαι ὁμῶς ἀλλάζουσιν εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Τὸ διοκόμενον Θῦμα, εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεὸς τῆς Ἀγάπης, ποῦ περιεβλήθη ὅλην τὴν ταπείνωσιν καὶ ἀλλόττητα μιᾶς ζωῆς στερήσεων καὶ ἀκτινοβολούσης τὸ ὑπέροχον παράδειγμα τῆς Ἀρετῆς καὶ τὸ ἐκλεκτὸν ἄρωμα τῆς ψυχικῆς ἀγνότητος.

Ταφείς δὲ καὶ ἀναστὰς καθίσταται ὁ Ἀρχηγὸς μιᾶς νέας ζωῆς, ὅστις κατὰ κληρονομικὸν λόγον μεταβιβάζει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων ἀνθρώπων, «τῶν ἀναγεγεννημένων» ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς Ἀρετῆς καὶ συγχρόνως τὴν δύναμιν τῆς πραγματοποιήσεώς της. Αὕτῃ ἡ νέα γενεά, ἡ νέα ζωὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκείνων «οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρὸς οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν» (Ἰωάν. Α' 13).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἀποτελεῖ τὴν ἱστορικὴν δικαίωσιν τοῦ ἀγώνος Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως συμπληρώνει τὸν κύκλον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀναμφισβήτητον ἱστορικὸν γεγονός. Τοῦτο ἀποδεικνύουν οἱ φρουροὶ τοῦ Δεσποτικοῦ Τάφου, οἵτινες ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ὅτι ἡ Ἀνάμειψις τοῦ Ἀναστάντος ὑπῆρξεν ἰσχυροτέρα τῶν ὅπλων τῆς φρουρᾶς Του. Τὸν Ἀναστάντα εἶδον καὶ προσεκύνησαν αἱ Μυροφόροι, ἐψηλάφησεν ὁ Θωμᾶς, ἀεγνώρισαν οἱ πορευόμενοι εἰς Ἑμμαούς, προέπεμψαν εἰς τὸ Ὄρος τῆς Γαλιλαίας οἱ Μαθηταὶ Του.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου συνιστᾷ τὴν πλέον λαμπρὰν Νίκην καὶ δικαιολογεῖ τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος, Ὁ Τάφος καὶ τὸ κυπαρίσσι δὲν εἶναι πλέον τὰ μελαγχολικὰ ὀρόσημα τῆς ζωῆς μας.

* *

* Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται.

Ὁ ἀγὼν εἰς τὸν Γολγοθᾶν προητοίμασε τὴν Νίκην τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ ἀγὼν δὲ καὶ ἡ Νίκη αὕτῃ ἀποδεικνύουσιν, ὅτι εἰς τὴν Ἱστορίαν ἐπεμβαίνει καὶ δρᾷ αὐτὸς οὗτος ὁ Θεός. Δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ διαλάβῃ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ἐὰν δὲν προηγείτο ἡ φρίκη τοῦ Γολγοθᾶ.

Ὁ Ἀγὼν αὐτὸς καὶ ἡ Νίκη εἶναι οἱ ἰσχυρότεροι παράγοντες τῆς σωτηρίας μας. Αὐτὸν τὸν Ἀγῶνα καλούμεθα νὰ διεξαγάγωμεν καὶ ἡμεῖς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τρόπος, νὰ τὸν ἀποφύγωμεν ὁπωσδήποτε

πρέπει νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ Γολγοθᾶ διὰ νὰ ἴδωμεν ἐξ αὐτῆς ροδίζουσας τὴν Ἀνάστασιν.

Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Γολγοθᾶ, εἶναι ὁ τόπος τοῦ Ἰούδα, τοῦ Πιλάτου, τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων. Ἡ κορυφὴ τοῦ Γολγοθᾶ εἶναι ὁ τόπος τοῦ Μεγάλου Νικητοῦ τοῦ Σωτῆρος. Θὰ διστάσῃς λοιπὸν νὰ τὸν ἀναβῇς; θὰ κουρασθῇς; θὰ ἀποκάμῃς; ὅχι. Ἐκεῖνος, ποῦ τὸν ἀνῆλθε πρῶτος μὲ τὸν Σταυρὸν εἰς τοὺς ὤμους Του, θὰ σὲ ἐνισχύσῃ. Ἀποφάσισον!

Ἀγὼν καὶ Νίκη! Νὰ τὰ δύο στάδια τῆς πνευματικῆς Σου σταδιοδρομίας, αἱ ὑποχρεωτικαὶ διαβάσεις τῆς ζωῆς Σου,

Σκληρὸν τὸ πρῶτον. Πανευτυχὲς τὸ Δεύτερον!

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἡ ἀγία καὶ Μεγάλῃ Οἰκουμένηκῃ Ἑκτῇ Σύνοδος ἐν τῷ Ὁγδοηκοστῷ ἐννάτῳ Κανόνι αὐτῆς λέγει «Τὰς τοῦ Σωτηρίου Πάθους ἡμέρας ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ καὶ κατανύξει καρδίας ἐπιτελεῖν χρὴ τοὺς πιστοὺς». Ὁ δὲ ἐν Ἀγίοις Μέγας Ἐπιφάνιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου συμφώνως πρὸς τὸν ἱερὸν τοῦτον Κανόνα γράφει λέγων: «Τὰς ἐξ ἐκείνου τοῦ Πάσχα ἡμέρας ἐν ξηροφωγίᾳ διατελοῦσι πάντες οἱ λαοί, φημι δὲ ἄρτω καὶ ἄλλῃ καὶ ὕδατι χρώμενοι πρὸς ἐσπέραν» ἐπὶ τούτων δὲ προσθέτει ἕτερος ἐκ τῶν θεοφόρων Πατέρων λέγων. «Ἐξαίρετως δὲ καὶ μάλιστα τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ καὶ τὸ Μέγα Σάββατον, τὰς ὁποίας ἡμέρας πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ βιάζωνται ὥστε νὰ ἀπερνῶσιν αἰσιτοὶ διότι τὸ Κυριακὸν λόγιον ἐλευθύνονται ἡμέραι ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ Νυμφίος καὶ τότε νηστεύσουσι» (Ματθ. Θ'. 16) οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἡμερῶν (τῆς Μεγ. Παρασκευῆς καὶ τοῦ Μεγ. Σαββάτου) ἐξέλαβον. Διότι τότε ἐπῆρθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ὁ Κύριος ἡμῶν (ὁ Νυμφίος τῆς ἐκκλησίας) καὶ σταυρωθεὶς ἐτέθη εἰς τὸν Τάφον (Ἀποστολικ. Διαταγ. Βιβλ. Ε'. κεφ. ΙΗ'). Καὶ ἀλλασχοῦ λέγουσιν οἱ αὐτοί. «Τὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Πάσχα (ἧτοι τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδος) νηστεύετε, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι τῆς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου, μόνῳ χρώμενοι ἄρτῳ καὶ ἄλλῃ καὶ λαχάνοις, καὶ ποτῶ ὕδατι ἡμέραι γὰρ εἰσι πένθους, ἀλλ' οὐχὶ ἐορτῆς. Τὴν μέντοι Παρασκευὴν καὶ τὸ Σάββατον ὁλόκληρον νηστεύσατε τὰς δὲ πρὸ τῆς Παρασκευῆς ἡμέρας ἐσπέραν ἕκαστος ἐσθιέτω».

Ἀποστόλ. Διαταγ. Ε'. ιζ'.—ιη'

Τὸ δὲ τέλος τῆς νηστείας καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς καταλύσεως νὰ γίνηται μετὰ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν, ἐπειδὴ τότε ἀνέστη ὁ Κύριος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν θείων Εὐαγγελιστῶν Ματθαίου καὶ Λουκᾶ τοῦ μὲν λέγοντος τὸ «ὅψε Σαββάτων» τοῦ δὲ «τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων ὄρθρου βαθέος». Ἀλλὰ καὶ αἱ Διαταγαὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τοῦτο φανερώτερον ποιῶσι δι' ὧν λέγουσι «Διὰ τοῦτο καὶ

ὁμεῖς, ἀναστάντος τοῦ Κυρίου προσενέγκατε τὴν θυσίαν ὑμῶν περὶ ἧς ὑμῖν διετάξατο δι' ἡμῶν λέγων: «*τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν*». Καὶ λοιπὸν ἀπονηστεύετε εὐφραινόμενοι». Δηλαδή πρῶτον νὰ γίνηται ἡ θεία Λειτουργία, νὰ ἀπολαμβάνωσιν οἱ χριστιανοὶ τῆς θείας καὶ οὐρανίου Τραπεζῆς διὰ τῆς Μεταλήψεως τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ τότε νὰ ἀπονησιζῶνται καὶ νὰ πασχάζωσιν.

«Ἀξιοκατάκριτοι ὄθεν καὶ πολλὰ κοιλιόδουλοι καὶ λαίμαργοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ χριστιανοὶ οἵτινες βαστώντες εἰς τοὺς κόλπους τῶν αὐγὰ ἢ τυρὶ ἢ ἄλλο τι πασχάσιμον, εὐθὺς ὅπου ἀκούσουν τὸ «*Χριστὸς Ἀνέστη*» τρώγουσιν αὐτά, καὶ ἅς διορθώσουν τὸ ἄτοπον. Ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀφήνουσι τὰ τέκνα τῶν νὰ κάμνωσι τὸ τοιοῦτον ἄτακτον πρᾶγμα» (ἐκ τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου).

Περὶ δὲ τῶν κοκκίνων αὐγῶν τῶν βαφομένων κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ὑπάρχει ἀρχαία παράδοσις λέγουσα: «Ὅταν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὁ Πιλάτος ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ βήματός του, εἶπε πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ζήτοῦντας τὴν διὰ παντός τρόπον σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, «*ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου, ὑμεῖς ὄψεσθε*». Οἱ Ἑβραῖοι ὁμοφώνως ἀπήντησαν «*Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*» (Ματθ. ΚΖ'. 24), τότε εὐθὺς σὺν τῷ λόγῳ ἐκοκκίνησαν ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὰς οἰκίας τῶν Ἑβραίων, ἀκολουθῶς δὲ καὶ τὰ αὐγά. Ὅθεν εἰς ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος *κοκκινίζομεν καὶ ἡμεῖς τὰ αὐγά ἐν τῇ Ἀναστάσει*.

Διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ἁγίου Πάσχα τῶν Ὁρθοδόξων τέσσαρα τινα ἀπαιτοῦνται: *Πρώτον*, ὅτι τὸ Πάσχα ἵκνεται νὰ γίνηται πάντοτε μετὰ τὴν ἰσημερίαν τῆς ἀνοιξέως. *Δεύτερον*, δὲν πρέπει νὰ γίνηται τοῦτο συγχρόνως μετὰ τοῦ Νομικοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ μετὰ τοῦτο διότι πρέπει νὰ προηγηθῇ ὁ τύπος καὶ νὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ τυπούμενον (τὰ δύο ταῦτα ἔχουσι τὸν προσδιορισμὸν ἐκ τοῦ ἐβδόμου Ἀποστολικοῦ Κανόνος). *Τρίτον*, νὰ μὴ γίνηται ἀπλῶς καὶ ἀορίστος μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν, ἀλλ' ὕστερον ἀπὸ τὴν πρώτην Πανσέληνον αὐτῆς. Καὶ *Τέταρτον* νὰ γίνηται τὴν πρώτην Κυριακὴν τὴν συμπίπτουσαν μετὰ τὴν πανσέληνον.

Δεδομένου δὲ ὄντος ὅτι ἡ ἑαρινὴ ἰσημερία ἔχει προσδιορισθῇ ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης ἀγίας Συνόδου, τὴν 21ην Μαρτίου, τὸ ἅγιον Πάσχα ἐορτάζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἥτοι τῆς 22ας Μαρτίου μέχρι τῆς 25ης Ἀπριλίου: ἥτοι ἐν ὅλῳ 35 εἶναι αἱ ἡμέραι τοῦ Πασχαλίου, ἕνεκα τοῦ ὁποίου, καὶ διὰ νὰ ἐορτάζεται τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ὅλης τῆς οἰκουμένης τὸ «Ἅγιον Πάσχα», συνήρμωσαν οἱ Θεοφῶροι Πατέρες τὸ περὶ τοῦ Πάσχα κανόνιον, τὸ ὁποῖον, εὐρίσκεται τετυπωμένον εἰς τὸ τέλος τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναγινωσκομένων εὐαγγελίων, «*Κανόνιον ἐξαίρετον καὶ ὅπου δὲν ἡδύνατο νὰ γίνῃ καλλίτερον*» ὡς εἶπεν εἰς ἐκ τῶν μεγάλων καὶ σοφῶν τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων.

Ἐν κατακλείδι σημειωτέον, ὅτι ἐσφαλμένως καὶ ὅλως ἀστόχως παρὰ τῶν πολλῶν ὁ ἐσπερινὸς τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα ἀποκαλεῖται «*δευτέρα Ἀνάστασις*».

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΠΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Γ'.

Μετὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐπακολουθεῖ ἡ κρίσις τοῦ Βαπτισθέντος διὰ τοῦ ἁγίου Μύρου, τὸ ὁποῖον εἶναι δεύτερον κατὰ σειρὰν Μυστήριον, πλὴν ἐξ ἑσού ἀπαραιτήτων διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Διότι:

Ἀποῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐβαπτίσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ τότε παρευρεθὺς κατέβη ἐν εἵδει περισσεύας τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα κατέβη εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Αὐτοῦ τοῦ Παναγίου πνεύματος τὰ διάφορα χαρίσματα μετεδίδοντο εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς τοὺς βαπτιζομένους διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων λέγων «*Τότε ἐπιτίθουσιν αὐτοῖς (τοῖς βαπτιζομένοις) τὰς χεῖρας καὶ ἐλάβανον Πνεῦμα ἅγιον ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προεφήτευσαν*» (Πράξ. ΙΘ'. 6) Μετὰ ταῦτα οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι διέταξαν ὅπως ἀντὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν νὰ χρίται ὁ βαπτισθεὶς διὰ τοῦ ἁγίου Μύρου, καὶ διὰ μέσου τῆς χρίσεως αὐτοῦ νὰ λαμβάνῃ τὰ χαρίσματα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι λοιπὸν τὸ ἅγιον Μῦρον μία βεβαίωσις εἰς τὸν βαπτισθέντα.

Τὸ ἅγιον Μῦρον κατασκευάζεται ἀπὸ 36 διαφορὰ εἰδη ἀρωμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων περισσεύει τὸ ἔλαιον καὶ ὁ οἶνος. Καὶ τὸ μὲν ἔλαιον σημαίνει τὸ ἀμέτρητον ἔλεος τοῦ Θεοῦ· τὰ δὲ ἀρώματα σημαίνουν τὰ ποικίλα καὶ διάφορα χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Κατασκευάζεται δὲ τὸ ἅγιον Μῦρον ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ δι' ἀγγελίων ἐπιτίθες κατασκευασμένων διὰ τὴν βοᾶσιν καὶ διατήρησιν αὐτοῦ· ἀρχεῖται δὲ ἡ βοᾶσις καὶ κατασκευὴ ἀπὸ τῆς Μεγάλης Τετάρτης καὶ τελειώνει τὴν Μεγάλην Πέμπτην. Ἐκ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀποστέλλεται εἰς πάσας τὰς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξους τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Διὰ τοῦ ἁγίου Μύρου χρίονται πάντες οἱ βαπτισθέντες ὀρθοδόξοι, καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ ἅγιον Βάπτισμα· ὡς δὲ ἐκ τῆς χρίσεως ταύτης ὀνομαζόμεθα χριστιανοὶ καὶ χριστοὶ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ διότι πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστόν· χρίονται δὲ καὶ ὅσοι τῶν χριστιανῶν ἐξομώσαντες ἠρνήθησαν τὴν χριστιανικὴν πίστιν, καὶ εἰτα μετανοήσαντες ἐπανήλθον πάλιν εἰς αὐτήν. Πάσης ὁμως ἄλλης τάξεως ἀνθρώπων τὰ οἰαδήποτε ἕτερα ἁμαρτήματα ἐξαλείφει ἡ εἰληκρινὴς ἐξομολόγησις καὶ ἀληθὴς μετάνοια.

Ὁ Βαπτισθεὶς, χρίομενος μὲ τὸ ἅγιον Μῦρον, τελεῖται—ὡς εἶπομεν—Χριστιανὸς καὶ λαμβάνει

ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πλὴν τῆς Ἰερωσύνης, δὲα δηλαδὴ χαρίσματα ἔλαβον καὶ οἱ Ἀπόστολοι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ οἱ λοιποὶ μετὰ γενεστέρως Χριστιανοὶ ἐλάμβανον διὰ τῆς ἐπιθέσεως ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων.

Δὲν ἐνεργοῦνται ὁμοῦ τὰ τοιαῦτα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (ἦτοι τὸ προφητικόν, προορατικόν, τὸ χάρισμα τοῦ λαλεῖν ταῖς γλώσσαις τῶν Ἑθνῶν, τὸ χάρισμα τῶν θαυμάτων κλπ.) ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν τὴν σήμερον, καθότι τὰ βαπτιζόμενα καὶ χριόμενα νήπια, ἀξυνούσης τῆς ἡλικίας αὐτῶν, οὐπαίνουσι τὴν ζωὴν τῶν μὲ τοὺς μολυσμοὺς τῆς ἁμαρτίας.

Ἔχουσι λοιπὸν οἱ χριόμενοι πάντα τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δυνάμει· ἐὰν δὲ ἐπιμεληθῶσι καὶ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς τῶν, τότε καὶ ἐνεργοῦσι καὶ πάντα τὰ χαρίσματα ταῦτα· μάρτυρες δὲ τῶν λεγομένων εἶναι τὰ ἀναρίθμητα πλήθη τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων καὶ Ὁσίων, τῶν ὁποίων καὶ τὰ λείψανα μετὰ θάνατον, καὶ τὰς θαυματουργίας ἐνεργοῦσι, καὶ τὴν εὐωδίαν σώζουσι τοῦ ἁγίου Μύρου.

Ἡ ΕΠΙΒΟΥΛΗ

Β'.

Ἐλέχθη ἐν τῷ προηγουμένῳ, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1827 εἰσέργευσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλογενεῖς ἐξαπόστολοι ἐκ ΔΗΘΕΝ φιλανθρωπίας συνιστώντες κατὰ τόπους σχολεῖα πρὸς τὴν τῶν ἀνάντων ἑλληνοπαίδων ἐκπαίδευσιν καὶ ἀνατροπὴν. Ὁσαύτως ἐλέχθη καὶ περὶ τῶν κυρίως ἐνοικουμένων, καὶ φανερώς διανεμομένων δυσρεβίων βιβλίων καὶ τῶν χρηματικῶν πρὸς τοὺς πτωχοὺς φιλοδοξημάτων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ποικίλων καὶ παντοδαπῶν κατὰ τῆς εὐσεβείας ἐπιβουλῶν.

Κατὰ τὸ 1834 ὁμοῦ ἐπαρουσιάσθη καὶ διέτρεχε πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν ξένων ἐξαποστόλων καὶ ἡ εἰς τὸ χυδαῖον ἑλληνικὸν ὕφος ἐκ τοῦ σημερινοῦ ἐβραϊκοῦ κειμένου μεταφράσεως τῆς Παλαιᾶς Ἀγίας Γραφῆς, ὁ πρῶτος τόμος αὐτῆς φιλοτίμως δωροδορούμενος. *Δεινὸν ἐφάνη τὸ πρᾶγμα*· καὶ πολλοὶ ἐδυσφύρου καὶ διὰ τοῦτον τὸν ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΝ. (Κ. Οἰκονομ. Τομ. Β' σελ. 300).

Τότε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλάδος «ἤλalon ἀναζωομένη τῆς εὐσεβείας γράφει... γραφὴν ὡς ἀξίαν μάλιστα ποιμένων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας» ἔχουσαν οὕτω:

«Τῶν βιβλικῶν λεγομένων Ἐταιρειῶν ὁ πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς ἦτο ἡ διάδοσις τῶν θείων Γραφῶν εἰς τοὺς χριστιανοὺς ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, χωρὶς τινος ἐξαιρέσεως καὶ ὁ σκοπὸς οὗτος ἐξεταζόμενος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν εἶναι ἅγιος καὶ ἱερός· διότι πᾶς χριστιανός, ὅποιασδήποτε ἑκκλησίας καὶ ἂν εἶναι μέλος, ὀφείλει νὰ ἔχη ἀνὰ χεῖρας καὶ συνεχῶς νὰ ἀναγινώσκει καὶ νὰ μελετᾷ τὰς θείας Γραφάς, διὰ νὰ ὠφεληται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καὶ μελέτης αὐτῶν. Καὶ ὅστις ἐδokolύει τοῦτο εἰς αὐτόν, πρῶται ἔργον φιλόανθρωπον.

«Αἱ Βιβλικαὶ Ἐταιρεῖαι ἐξέτειναν τὴν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν θείων Γραφῶν ὠφέλειαν καὶ εἰς

τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς διαδόσεως αὐτῶν· καὶ ἂν ἔμειναν ἕως εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ὀφείλετο εἰς αὐτοὺς τῷ ὄντι μυρία χάρις. Ἀλλὰ, ΚΑΤΑ ΑΥΣΤΥΧΙΑΝ, τὴν διάδοσιν τῶν θείων Γραφῶν συνώδευσεν, ἡ ΔΙΕΛΕΧΘΗ παρενθύς ἡ διάδοσις καὶ ἄλλων βιβλίων μικρῶν καὶ μεγάλων, τῶν μὲν ἐκδιδομένων ἐν Μεσσίῃ, τῶν δὲ ἐν Λονδίῳ, καὶ ἄλλων ἄλλαχού· καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων αὐτῶν ἐπλημύρυσεν ἡ Ἑλλάς, καὶ πολὺ μέρος αὐτῆς τῆς Ὁθωμανικῆς Ἐπικρατείας· καὶ τῶν βιβλίων αὐτῶν ὁ σκοπὸς ΔΕΝ ΕἶΝΑΙ ΕἰΔΙΚΡΙΝΗΣ.

«Τῶν παρὰ τῶν Βιβλικῶν Ἐταιρειῶν ἐκδομένων βιβλίων τούτων τὰ μὲν προσβάλλουσι κατ' εὐθεῖαν ἔθιμα καὶ τελετὰς καὶ αὐτὰ τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας· καὶ τοῦτο ὄχι κατ' ἀπόκρυφον καὶ ὑποκαλυμμένον τρόπον, ἀλλὰ ΦΑΝΕΡΩΤΑΤΑ· καὶ τοιαῦτα βιβλία ἔχει ἀνὰ χεῖρας ἡ Σύνοδος. Πόλεμος ἐναντίον τῶν Ἀγίων καὶ τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν. Πόλεμος ἐναντίον τῶν σεπτῶν εἰκόνων καὶ τῆς τιμῆς αὐτῶν, θεωρουμένων ἀμαθῶς καὶ ἀνοήτως ὡς εἰδώλων. Πόλεμος ἐναντίον τῶν νηστειῶν ἐν γένει, ἐναντίον τῶν ἐορτῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ἀντικειμένων, εἶναι τὸ κυριώτερον αὐτῶν θέμα. Καὶ ἂν ἔμεινε καὶ ἕως εἰς τοῦτο ὁ διδιδλακτος πόλεμος, τὸ πρᾶγμα ἦτο μὲν κακόν, ἀλλὰ κακὸν πάντοτε μικρότερον. Ἀλλὰ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΝΤΑΙ καὶ αὐτὰ τὰ πρῶτα καὶ κύρια δόγματα τῆς Πίστεως, αὐτὰ τὰ σεβασμιώτερα Μυστήρια, ὡς τῆς θείας Μεταλήψεως, τῆς Μετανοίας κ.λ.π., καὶ τὰ βιβλία ταῦτα, γραμμένα ἢ μεταφρασμένα, εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διανέμονται καὶ δωρεάν, καὶ ὄχι μόνον εἰς τελεῖους ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνήλικα παιδία. . . . Ἀλλὰ δὲ βιβλία ἐγράφουν καὶ ἐξεδόθησαν. . . . Ἐκ πλαγίου διδάσκουσι καὶ πράγματα ἐναντία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας· διότι γράφονται καὶ ἐκδίδονται παρ' ἀνθρώπων ἄλλων ἑκκλησιῶν. Ἀλλὰ δὲ ἐγράφουν καὶ ἐξεδόθησαν καὶ εἰς χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ κλήρου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, γραμμένα κυρίως εἰς χρῆσιν ἄλλης ἑκκλησίας κλήρου, ἐνῷ μετὰ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ὑπάρχουσι διαφοραὶ καὶ κατ' αὐτὰ τὰ δόγματα.

Ἐσχάτως ἐξεδόθη διὰ τοῦ τύπου ἐν Λονδίῳ ἡ πεντάτευχος τοῦ Μωϋσέως καὶ τὸ βιβλίον Ἰησοῦ υἱοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ ἐκδίδεται ὅλη ἡ Παλαιὰ Γραφὴ μεταφρασμένη ἀμέσως ἐκ τοῦ ΕΒΡΑΙΟΥ ΚΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ καὶ ἡ μετάφρασις αὕτη δὲν θεωρεῖται ὡς πρᾶγμα ΑΔΙΑΦΟΡΟΝ.

Θέλουν βέβαια οἱ νέοι μεταφρασταὶ νὰ ἀντιτάξωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ὡς κανονικὴν παραδεδεγμένην παρὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ τῶν ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ καὶ νὰ δείξωσι διὰ τῆς νέας ἐσφαλμένην τὴν Παλαιάν, νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἢ νὰ ἀφαιρέσωσιν ὅλως αὐτῆς τὸ κύρος, καὶ νὰ ῥίψωσιν οὕτως εἰς ἀμφιβολίας τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς. Ἄν ἦτο χρεῖα νέας μεταφράσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, αὕτη ἔπρεπε νὰ γείνη βέβαια παρὰ χριστιανοῦ ἢ χριστιανῶν Ἀνατολικῶν διὰ τοὺς Ἀνατολικοὺς χριστιανοὺς καὶ κατ' ἄδειαν καὶ ΕΓΚΡΙΣΙΝ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ θεαταὶ Γραφαὶ δὲν εἶναι βιβλία τυγχόντα.

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ

ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Υπὸ ΑΡ. ΖΑΧΑΡΙΑ δικηγόρου

Εἰς τὸ προηγούμενον ἐξετέθησαν αἱ ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὸ 1932 δηλώσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν Ἀρχηγῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἰδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀκώλυτον ἀσκήσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον δι' Ἱερῶν καὶ Ἐπισκόπων τῆς ἐκλογῆς των.

Ἦδη θὰ ἐκτεθῶσιν αἱ παρατηρήσεις τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Γ. Παπανδρέου, σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἐν συνεχείᾳ αἱ συνεχισθεῖσαι δηλώσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως Π. Τσαλδάρη.

Πράγματι, ἐνῶ ὁ τότε πρωθυπουργὸς Ἐλ. Βενιζέλος ἐδήλου, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται ἱερεῖς δύνανται νὰ δηλώσουν εἰς τὸν οἰκεῖον ἐπίσκοπον, ὅτι ἀποχωροῦσιν ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ μεταβαίνουν νὰ ἐκτελῶσι τὰ καθήκοντά των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, διεκόπη εἰς τὰς δηλώσεις του ταῦτας ὑπὸ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Γ. Παπανδρέου, ὅστις εἶπε: «Μὲ διάφορον ὅμως ἔνδυσμα».

Ἄλλ' ὁ Πρωθυπουργός, συνεχίζων τὰς δηλώσεις του, ἀπήντησεν, ὅτι «θὰ γεννηθῇ ὕστερα τὸ ζήτημα τοῦ ἐνδύματος καὶ τότε θὰ εἶδωμεν πῶς θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἐγὼ θὰ προσέθετον, ὅτι, ἐὰν ἐπηρεάζαμεν νὰ μὴ ἔχουν οὔτε οἱ Ὀνῆται ἱερεῖς τὸ ἐνδυμα τῶν Ἱερῶν μας, δὲν θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν διὰ τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ὑποθέτω. Ἐγὼ δηλῶ, ὅτι κάθε ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος θάξεν ἀκαθάρτη τὴν θέσιν του ἀπέναντι τοῦ ἐπισκόπου του καὶ τοῦ εἶπῃ καθαρὰ *ἐγὼ φεύγω καὶ μεταβαίνω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν*».

Ἐνταῦθα σημειοῦται ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Βουλῆς, ὅτι παρενέβη ὁ Π. Τσαλδάρης, ὅστις εἶπε: «Δὲν φεύγει».

Ἄλλ' ὁ Πρωθυπουργός Ἐλ. Βενιζέλος συνεχίζων, δηλοῖ, ὅτι: «Φεύγει. Δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν θρησκείαν. Ὁρθόδοξος ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ἡ ἰδική μας. Ὁρθόδοξοι ἐκκλησίαι εἶναι πολλαί. *Εἶναι ἡ ὁρθόδοξος ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Κύπρου, τῆς Σερβίας τῆς Ρουμανίας* εἶναι πολλαί. Εἶναι δυνατόν καὶ αὐταὶ νὰ εἶναι ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ λέγουν ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν ἐλληνικὴν ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν δι' αὐτὸ θὰ παρακαλέσω ὅλους νὰ μὲ βοηθήσῃτε.

Εἰς αὐτὰς στηρίζεται ὅλη ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, καὶ ἐν τῇς, εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ κακῆς μεταφράσεως ἢ διαστρεφῆς μιᾶς λέξεως ἢ φράσεως προκύπτει **ΜΕΓΑ ΚΑΚΟΝ** καὶ μέρους τούτου αὐτὴ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

*Εἶναι νέα ἐκκλησία ἡ ὁποία δὲν δύναται παρὰ νὰ ἰδρυσθῇ διότι ἕως τώρα δὲν τὴν ἐλάβαμεν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν. Ἐπεθύμευν μόνον εἰς τὸν κ. Ζαΐμην νὰ εἴπω ὅτι καλῶς ἔθεσε τὸ ζήτημα, ἀλλὰ ὑπὸ πινας ἐπιφυλάξεις ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει ἀρμοδιότητα ἐπὶ τῶν Ἱερῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου ἐκκλησίας *ἐὰνδμως αὐτοὶ εἰποὺν ὅτι χωριζόμεθα ἡμεῖς δὲν εἰμεθα ἱερεῖς σου*. Δὲν μποροῦν μὲ τὸ ζῶρι ὄντες ἐπαναστᾶται, ἀποστᾶται, νὰ ἀξιοῦν νὰ ἀνήκουν εἰς τὸ ποίμνιον τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου ἐκκλησίας θὰ κάμωσιν ἰδικὴν των ἐκκλησίαν. Παραμένει ἐν τούτοις εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ καθήκον νὰ καταβάλλῃ ὅλην τὴν τὴν προσοχὴν, διότι *πρόκειται περὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν σφάρονται οὔτε κατὰ τοῦ Κράτους οὔτε κατὰ τῆς θρησκείας, οὔτε κατὰ τῆς Κοινωνίας*».*

Καὶ ἐνταῦθα σημειοῦται ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Βουλῆς, ὅτι «ἐξακολουθοῦν διαλογικαὶ συζητήσεις, φθάνουσιν μέχρι θορύβου ζωηροῦ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Βουλευτοῦ κ. Κουλουμβάκη, διακόπτοντος τὸν Π. Τσαλδάρη» ὅστις τελικῶς προβαίνει εἰς τὰς ἐξῆς δηλώσεις: «Φρονῶ ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃτε εἰς μίαν συνεννόησιν μὲ τὴν ἀρμοδίαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, πῶς δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν οἱ θέλοντες νὰ ἐκτελῶσι τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα, καθ' ὃν τρόπον αὐτοὶ θέλουν, καὶ τίνα μέτρα πρέπει νὰ ληφθῶσιν, ὅπως παύσῃ, εἰ δυνατόν, ἡ διάστασις νὰ γίνῃ μία θρησκεία, ἡ ὁποία θὰ ἀγάγῃ εἰς τὸ νὰ μὴ γίνῃ μία μερὶς πολιτῶν σχισματικῇ».

Καὶ ἐνταῦθα σημειοῦται ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι: «ἐξακολουθεῖ περαιτέρω διαλογικὴ συζήτης, τοῦ Βενιζέλου ἐπαναλαμβάνοντος. ὅτι *οἱ Παλαιοημερολογίται ἔχουν δικαίωμα τὰ διατηροῦν ἱερεῖς*, ἐφ' ὅσον οὔτε ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, πῶς ἐλύθη τὸ παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα. Ἀλλὰ σχετικῶς θὰ γίνῃ λόγος εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΑΛΛΟΥ
ΚΑΙ ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΕΔΩ

Κατωτέρω παραθέτομεν κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν ἐρωταποκρίσιν τῆς ἐφημερίδος Νέας Ὑόρκης «Ἐθνικὸς Κήρυξ» (6-2-54) σχετικῶς μὲ τὸ Παλαιοημερολογιτικόν.

Θεὶ ἐν Ἑλλάδι **Ἡ Παλαιοημερολογίται**
Κύριε Συντάκτα,

Γενομένης συζητήσεως ἂν ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκκλησίαι ἀκολουθοῦσαι τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἀναγνωρίζοντας τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἢ τὸ ἀντίθετον, μερικοὶ ἔλεγον ὅτι δὲν ὑπάρχουν οὔτε στὴν μίαν περίπτωσιν οὔτε στὴν ἄλλην.

Καὶ ὥς ἐκ τούτου καταφεύγοντες πρὸς ὁ-

μᾶς σὰς παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς λύσετε τὴν ἀπορίαν αὐτὴν.

Τακτικός ἀναγνώστης τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος».

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

Ν Π.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: Ὑπῆρχον βέβαια καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἐν Ἑλλάδι ὁπαδοὶ τοῦ παλαιοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Εἶναι γνωστοὶ δὲ ἐκεῖ μὲ τὸ ὄνομα Παλαιοημερολογίται. Ἐννοοῦνται δὲ τοιοῦτοι οἱ ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἀποκρούσαντες τὴν κατὰ τὸ 1923 γενομένην μεταβολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ τελούντες τὰ χριστιανικά των καθήκοντα κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἀνεγνωρισμένας ἡμερομηνίας. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἱδρύσαν τότε τὴν Κοινότητα τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἔτυχον τοῦ δικαιώματος τὰ ἱεουργεῖν εἰς παρεκκλήσια μὲ ἱδικοὺς των ἱερεῖς. Μετὰ τὰ σκάνδαλα τῶν Παλαιοημερολογητικῶν Μονῶν καὶ τὰς σχετικὰς δίκας, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐδήλωσαν μετάνοιαν, ἐπανελθόντες εἰς τὴν ἐπίσημον ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Κατόπιν τούτου ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἦλθεν εἰς συνεννοήσεις μετὰ τοῦ Κράτους πρὸς τελειωτικὴν διαρρύθμισιν τοῦ Παλαιοημερολογητικοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Ἀποφάσεις ὁμῶς ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἐγνώσθησαν ἀκόμη.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ δημοσιεύματος ἔγκειται εἰς οὐτὰ κυρίως τὰ σημεῖα α) Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς ἀσκόπου, ἀντικανονικῆς καὶ βεβιασμένης μεταρρυθμίσεως, ἐδημιούργησε κατάστασιν, διαφυγοῦσαν προ πολλοῦ ἐκ τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος. Τώρα ἡ προσπάθεια τῆς βίας ἐμφανίσεως τοῦ ζητήματος διὰ τοῦ σκληροῦ διωγμοῦ τῶν ἐμμενόντων, μόνον τὰς «σοφὰς» διανοίας τῶν διωκτῶν ἐκθέτει. β) Ὁ συντάκτης τῆς ἀπαντήσεως, νηφάλιος Ἕλλην τῆς Ἀμερικῆς, χρησιμοποιοῖ τὸν ἀρμόζοντα ὅρον κατὰ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν αἰτίων, ποῦ ἐδημιούργησαν τὸ «Παλαιοημερολογητικόν». Οὕτω λέγει «ἐννοοῦνται δὲ τοιοῦτοι οἱ ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἀποκρούσαντες τὴν κατὰ τὸ 1923 γενομένην μεταβολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ τελούντες τὰ χριστιανικά των καθήκοντα κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἀνεγνωρισμένας ἡμερομηνίας».

Τόσον τὴν εὐπρεπὴ καὶ πολιτισμένην διάλεκτον, ὅσον καὶ τὸ ἀνώτερον πνεῦμα τοῦ συντάκτου, τὰ συνιστῶμεν εἰς τε τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ Πολιτικὰς ἀρχὰς τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων οἱ φορεῖς μᾶς ὑβρίζουν συνήθως κατὰ τὸν πλέον ἀγοραῖον τρόπον.

Ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὁμῶς ὀφείλουν νὰ προσέξουν τὴν ἰδεολογικὴν ἀνωτερότητα, ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, τῆς ἀμερικανικῆς νοοτροπίας. Σεβασμὸς τῶν ἀρχῶν τοῦ ἄλλου.

Δὲν πρέπει μόνον τὰ δολλάρια καὶ τὰ δέματα ἢ καὶ τὰ ὑποπροϊόντα τῆς Ἀμερικῆς νὰ δεχώμεθα, ἀλλὰ καὶ ὀρισμένας ἀρχὰς, ποῦ συνθέτουν μίαν ὕγιαν δημοκρατικὴν πραγματικότητα.

Αἱ Εὐχαὶ τοῦ Δ. Συμβουλίου

Ἐπὶ τῇ κοσμοχαρμοσύνῳ Ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀπευθύνει πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἀδελφοὺς τῶν Παραρτημάτων καὶ πάντα συνεργοῦντα διὰ τὴν αἰεὶν ἐκβασίν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος τὸν ἀδελφικὸν χαριετισμὸν καὶ τὴν προσφώνησιν «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ» εὐχόμενον ὅπως τὸ προσεχὲς Ἅγιον Πάσχα εὖρη ἡνωμένην τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν πρὸς δόξαν τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δημ. Κυριακόπουλος Γεώργ. Τζιμόπουλος

Αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ Δ. Συμβουλίου

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. μεταξὺ τῶν ἄλλων δραστηριῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ἀνολιγματος τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἡμῶν καὶ τῆς γενικῆς ἐλευθερίας, ἐκάλεσε πρὸς συμπράξασιν καὶ πλείστα ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν Μελῶν τοῦ ἀγῶνος, ἅτινα συνελθόντα καὶ συγκροτήσαντα ἐπιτροπὴν συνεργασίας μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου, ἀπηύθυναν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, Στρατάρχην Παπάγον τὸ κάτωθι:

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Πρόεδρον Κυβερνήσεως
Στρατάρχην Παπάγον
Ἐνάλην.

Κεντρικῇ Ἐπιτροπῇ Παλαιοημερολογητικῶν ἐκφράζουσα ἐπιθυμίαν ἑνὸς ἑκατομμυρίου Παλαιοημερολογητικῶν ὁσολήρου Ἑλλάδος παρακαλεῖ ἐπιτραπῇ ἀνοιγμὰ Ναῶν αὐτῶν καὶ λειτουργία δι' ὁμοφρόνων Ἱερῶν ἐπιτροχόμενας ἀγίας ἡμέρας Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ Ἁγίου Πάσχα εὐελπιστεῖ δὲ ἐπιτυχίαν δικαίου αἰτήματος φορολογουμένων στρατολογουμένων καὶ ἐκπληρουμένων ἀπάσας ὑποχρεώσεις αὐτῶν ἔναντι φιλάτης Πατρίδος ἧς τυγχάνουσι πιστὰ νομιμόφρονα ἐθνικόφρονα τέκνα.

Ἀλέξανδρος Κόντος, Μιχαὴλ Σιώνας Θεσσαλονικεὺς, Κωνσταντῖνος Λιανὸς Ἀκαρνάν, Δημήτριος Χασιώτης, Ἀριστείδης Ζιχαρίας Δικηγόροι, Ν. Μανουσάκης, Σ. Καραμήτσος, Ἀναργ. Παναγιωτόπουλος, Δ. Γούναρης, Κ. Κόμνιος, Κ. Πετρόπουλος, Δ. Δαρμάσκος, Κ. Ρουσσοῦπουλος, Δ. Λαμπρόπουλος, Θεόδωρος Γρίβας, Κωνσταντῖνος Νικολακόπουλος.

Ἡ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΜΑΣ

Καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην ἑβδομάδα ὁ ἐν Ἀθήναις Ἱερός Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως (Κυψέλη) καὶ ὁ ἐν Πειραιεὶ Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἐλειτουργήσαν κανονικῶς πρωῒαν καὶ ἑσπέρας ἐξυπηρετήσαντων οὕτω τῶν Ἀδελφῶν παρ' ὅλον τὸ μέγιστον συνωστισμόν.

Διευθυντής: Ἀγγελες Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σεργιάννης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ταφείς ἐν Πειραιεὶ ὁ ἀειμνηστος Ἱερομόναχος Χρυσόστομος, Θεοδώροπουλος, τόπος ἀγαθοῦ Λευίτου, πολλά συνεισενεγκόντος εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ πλείστα Παραρτήματα ἡμῶν ἐξυπηρέτησαντος. Ἰδίας ἐν τῇ περιφερείᾳ Κορινθίας, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1931, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ Ἀγίου Ὀρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστρέφον ἐξ Ἀμερικῆς εἶχε κατ' εὐθείαν μεταβεῖ τὸ ἔτος 1915.

Τὰ πάντα ὄζουν

Ἄν εὐχαριστούμεθα ἀπὸ τὰς διαιρέσεις καὶ κατατμήσεις τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ὅσακις ὁμοῦ διαπιστοῦμεν αὐτάς, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, ἀνακαλύπτομεν τὴν θλιβερὰν ἀπουσίαν τοῦ πνεύματος τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τὴν παρουσίαν θλιβεροῦ τυχοδιωκτισμοῦ. Οὕτω, κατὰ τὰς πληροφορίες τοῦ «Χρόνου», ἡ ἀντίθεσις Πατριάρχου Κων/πόλεως καὶ Ἀρχιερέων εἶναι ὀξυτάτη. Ὑπάρχουν δύο φατρίαι. Τὸ αἴτιον ἀναφέρει ὡς ἑξῆς ἡ ἐφημερίς: «Ὁμιλεῖτε διαρκῶς Παναγιώτατε, ὅτι ἡ πλειοψηφία φατριάει, μὲ πλειοψηφίαν ὅμως ἔξω τῆς Συνόδου καὶ δὴ ἐκβιασθεῖσαν ἀνεδείχθητε Πατριάρχης». Τυχοδιωκτισμὸς λοιπὸν καὶ σκοπιμότητες ὄχι Ἐκκλησιαστικαὶ κατευθύνουσι τὰς τύχας τῆς Ἱερᾶς Ὀλκάδος!

Ἀλλὰ καὶ εἰς Βόλον, ὁ Μητροπολίτης διαμαρτύρεται εἰς Ἐκθεσίᾳ τοῦ δημοσιευθεῖσαν εἰς «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» ὅτι «Ζωῖκοι» ὑπεκατέστησαν τὴν «Ἐκκλησίαν». Καὶ ἐκεῖ διαίρεσις καὶ ἀντίθεσις.

Λυπηρὰ ἡ κατάστασις ἀποδεικνύουσα, ὅτι πολλοὶ πηγαὶ ὄζουν καὶ χεῖρουν μαχαίρας τομωτάτης!

Πεῖσμα καὶ ἀδιαφορία.

Διαβάτομεν εἰς τὸ «Ἐθνικὸν Προσκλητήριον» 29-3-54, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς Τουρκοβονίων στεροῦνται Ἐκκλησίας. Ἐζήτησαν λοιπὸν ἀρμόδιος νὰ ἀνοίξη ἡ «Παλαιολογολογική» Ἐκκλησία τῆς περιοχῆς ἢ νὰ «κτισθῇ μία Ἐκκλησία».

Καὶ ἡ μὲν πρώτη παράκλησις προσκάλεσε τὴν συνοφρυνωμένην ἀγανάκτησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ ἀπερρίφθη· ἡ δὲ δευτέρα παρεπέμφθη εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Καλλένδας.

Ἀπὸ τὴν Κοινωνικὴν ζωὴν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Παραρτημάτων μας

Εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος (Ντεντρούτ) ὁ ἱερεὺς μας κ. Μιχαὴλ Καρλοῦτσος ἐβάπτισε τὰ τέκνα τοῦ κ. Dich μέλους τοῦ Παρρατήματός μας.

Νεόφυτα καὶ Μειράκια

Τὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὸ ἐμπιστεύεται ἡ Ἐκκλησία εἰς χεῖρας στιβαρῶν ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων ἡ σύνεσις καὶ ἡ ἐκ τῆς ἡλικίας πείρα ἀποτελοῦν θετικὰς ἐγγυήσεις τοῦ ζήλου τῶν καὶ τοῦ ἔρωτός των πρὸς τὰς εὐθύνas τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Ἐπειδὴ δὲ πρόπει νὰ ἔχωσιν οἱ ὑποψήφιοι καὶ καλὴν μαρτυρίαν ἐπιβάλλεται νὰ ὑποδεικνύεται καὶ διὰ τοῦ λαοῦ Δυστυχῶς ὅμως οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο ἐκπληρώνει. Οὕτως ἀνέρχονται τὰς βαθμίδas τοῦ ὑψίστου τούτου ὑπουργήματος Νεόφυτα καὶ μειράκια, ὑποτακτικοὶ καὶ εὐνοούμενοι τῶν «γεροντάκων», ἐρῆμην δὲ τοῦ Χριστοπουνύμου πληρώματος, τὸ ὁποῖον ξενίζεται διὰν ἴδῃ τὰ «κουκλόπανα» αὐτὰ νὰ τὸ... εὐλογοῦν.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡμῶν μνήμη

Αἱ Εὐχαὶ τοῦ Περιοδικοῦ!

Ἡ Διεύθυνσις καὶ τὸ Συντακτικὸν προσωπικὸν τῆς ἐφημερίδος μας, εὐχεται εἰς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον ἡμῶν, τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτας καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ ἐδρικομένους καὶ ἀγωνιζομένους ἀδελφούς, ὅπως τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου φωτίζει τὰς ψυχὰς των, ὃ δὲ ἀναστὰς Σωτὴρ χάριση εἰς αὐτοὺς τὴν κατὰ Θεὸν εὐτυχίαν.

Σημεῖα καιρῶν

Σεισμοί, καταποντισμοί, καιρῶν ἀκαταστασίαι, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν σοβαρὰς ἐνδείξεις τῆς κρισίμου ἐποχῆς, τὴν ὅποιαν διερχόμεθα.

Ἀπεκουφώθη πλέον ἡ ἁμαρτία καὶ ἐπληρώθη πᾶσα ἡ γῆ ἀνομίας, ὥστε νὰ ἔχη πλέον δικαιολογημένως τὸν λόγον ἡ δόξη τοῦ Θεοῦ.

Μόνον ἡ διὰ τῆς προσευχῆς ἱερὰ συμμαχία μὲ τὸν Θεὸν θὰ μᾶς προστατεύσῃ.

Εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐκτελέσῃ;

Ὁμολογουμένως τιμᾷ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν ἢ ἐγκύκλιος, δι' ἧς ἀπειλοῦνται κυρώσεις ἐναντίον τῶν ἀπερισκέπτων νεανίδων, καὶ ἐκθέτουν εἰς τὰ πορνικὰ καλλιστεία τὴν παρθενικὴν τῶν ἀγνότητα καὶ παλοῦν ἀντὶ ὀλίκων δώρων τὴν ἀνεκτίμητον τιμὴν των! Εἶναι ὅμως εἰς θέσιν νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ μὲ ἀτεγκτον ἀναστροφότητα, ἢ θὰ περιέλθῃ ἀδόξως εἰς τὸ Ἀρχεῖον ὡς φιλολογικὸν μνημεῖον τῶν συνταξάντων αὐτὴν;